

РЕШЕНИЕ

№ 16003

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **574** по описа за **2025** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на Е. Е. П. чрез пълномощник адв. Я. П., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Решение № 3580/05.08.2024 г. на СРС, НО, 134 състав, постановено по НАХД №8328/2023г. по описа на СРС, с което е потвърден електронен фиш серия К № 5956108 за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, издаден от СДВР, с който на Е. Е. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С определение № 4270 от 29.10.2024 г. на СРС, НО, 134 състав, е отхвърлена молба по чл.248 ГПК за изменение на решението в частта за разноските.

В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Искане се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендират се разноски. В съдебно заседание касаторът не се явява, представлява се от адв. П., който поддържа жалбата и искането за разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмен отговор от 11.04.2025 г., подадено от юрк. М., оспорва касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско

възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, X касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 5956108, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, на Е. Е. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 16.05.2022г., в 13:21г., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място], при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място, с мобилна система за видеоконтрол АТСС ARH CAM S1 № 11743f0, работеща на стационарен режим, позиционирана на пътното платно, била засечена скорост на движение на МПС – марка „Ш.“, модел „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , 63 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км./ч., т.е. превишение – 13 км./ч. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което е издаден процесният ЕФ.

За да потвърди ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Възивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Неоснователно е възражението на касатора, основано на § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, според която Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. По-конкретно, навеждат се доводи, че в конкретния случай АТСС е такова по б. "б" – временно прикрепено към пътен участък, което установява нарушения в присъствието на контролен орган. Това противоречало на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, според която електронният фиш се издава в отсъствието на контролен орган и нарушител, но не и при процесната хипотеза на цитираната б. "б", която изисква присъствието на контролен орган. Съдът не споделя възражението. Хипотезата на цитираната буква "б" не противоречи на механизма на установяване на нарушението с АТСС, уреден в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, за който е характерно отсъствието на контролен орган и нарушител при установяването – по-конкретно липсата на общата процедура по ЗАНН за съставяне на АУН и НП, а установяване и наказване едновременно с генериране на данни от устройствата. На този механизъм не противоречи цитираната б. "б", която предвижда

наличието на контролен орган само във връзка с позиционирането на мобилно АТСС, но не и при установяването на нарушението.

Касационната инстанция намира, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4, изр.2 ЗДвП, поради което следва да се приеме, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на ел. фиш на формално основание. Описанието, дадено в обжалвания ЕФ, на нарушението е достатъчно подробно и ясно, за да разбере нарушителят за какво е санкциониран и къде е извършено нарушението.

По отношение на съставомерността на нарушението, както и приложението на санкционната нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП съдът споделя изцяло изводите на СРС, поради което и препраща към тях, на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

Не се споделят доводите за допуснати процесуални нарушения относно протокола от АТСС. Видно от решението на СРС правилно е кредитиран – като изготвен от компетентен орган, в кръга на службата, както и съдържащ реквизити, които позволяват направените изводи в оспореното решение. Посочената в касационната жалба липса на реквизити не е от такъв характер, че да обоснове извод за съществени процесуални нарушения при изготвянето му доколкото липсващите според касатора, непопълнени реквизити нямат отношение към констатиране на съставомерните белези на нарушението. Същевременно, предвид доказателствената съвкупност по делото следва да се направи единственият, категоричен и безпротиворечив извод /в каквато насока са и изводите на СРС/ за извършване на процесното нарушение от касатора. В този смисъл правилно СРС е ценил протокол за използване на АТСС, снимка на разположението на уреда, съгласно изискванията на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г., в който, са посочени участъкът от пътя с описание на мястото, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка, съобразно изискванията на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП. Взето е предвид, че системата е преминала периодична проверка и се е намирала в техническа изправност към датата на извършване на нарушението.

Касаторът не оспорва обстоятелството, че на процесната дата и място се е движил с превишение на разрешената допустима скорост от 13 км/ч. Деянието правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Наложеното наказание съответства на предвиденото в чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП с оглед констатираното превишение на скоростта, т. е., извършена е точна индивидуализация на наказанието. Правилно районният съд е потвърдил ЕФ. По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3580/05.08.2024 г., постановено по НАХД №8328/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 134 състав.

ОСЪЖДА Е. Е. П. чрез пълномощник адв. Я. П., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.1 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева

разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: